

HACI
HASAN'IN
YEDİNCİ
OĞLU

Sadece
Hakkı'yı
okutma
imkânı
bulmuştu

SADUN TANJU

Hakkı Keskin'in babası Hacı Hasan Keskin bana: «Hakkı'ya nasıl böyle bir zulüm oldu, anlayamadım gitti» dedi.

Türkiyede yaklaşık olarak 5 milyon köylü ailesi var. Bu ailelerden biri, İslâm köylü Hacı Yahya Demirel ailesidir. Yahya Demirel'in (Arkası Sa. 7, Sf. 1 de)

(1)

Hacı Hasan'ın 7 nci Oğlu

(Baştarafı 1'inci Sayfada)

üç oğlu vardır, en büyüğü Başbakan'dır. Büyük oğlu Süleyman Demirel Başbakan olduktan sonra, Demirel'giller halk tarafından tanındı, bilindi. Demek köylüden de Başbakan olurmuş, denildi. Süleyman Bey, kendisini Başbakanlığa getiren olayı, demokratlaşmanın en büyük kanıtı olarak söyler durur ne zamandır.

Şimdi bir başka köylü ailesini tanıyacaksınız. O'ın Alisinos köylünden Hacı Hasan Keskin ailesini. Hacı Hasan'ın yedi oğlu vardır. En küçüğü Hakkı 27 yaşındadır ve ailenin tek okumuşudur. Almanyada, Berlin Hür Üniversitesi'nde Siyasal Bilgiler Fakültesini bitirmek üzere-dir.

DEMİRELLER KESKİNLER

Derken, günün birinde —tarih de belli, 16 Temmuz 1970 — Demirellerin büyük oğlu, Keskinlerin küçük oğlu hakkında bir karar verdi: VATANDAŞLIK-TAN ÇIKARILSIN!

Hakkı Keskin'i vatandaşlıktan çıkardılar. Köylü çocuğu Başbakanın hükümetindeki bütün Bakanlar, 7/967 sayılı kararnamenin altına imzalarını bastılar. Böylece, yetiştirdiği yedi oğuldan sadece en küçüğüne okuyup adam olma piyangosu düşmüş bulunan Keskinlerin ocağına yıl dırım düştü ve her şeyi paramparça etti.

İki köylü ailesi arasında geçen bu olay, bana, Türkiye'nin çelişkileri dolu dramının bir aynası olarak göründü. Gidip şu Hakkının babasını bulayım dedim. Öğrendim ki Erzincan'ın Tercan ilçesinin Mercan köyün-

de yaşarmış. Yağmurlu bir günde, sora sora, Keskingillerin evini buldum. Kaygan çamurda, evin bulunduğu sırtı tırmanmak kolay değildi. Yol gösteren köylü «İşte Hacı!» deyince, Hakkının babasını sokakta karşımda buldum. Evden çıkmış camie gidiyordu. Beli bükül müş, ak sakallı bir ihtiyardı. Bir yabancı ile karşılaşmak önce şaşırttı ihtiyarı. «Seni görmeye geldim baba, Hakkının meselesi için» deyince, «buyrun, buyrun» diye eve yöneldi. Kapıyı anahtarı ile açtı. Sağlam, iyi yapılmış, tek katlı bir evdi burası. Sofadan hemen soldaki misafir odasına girdik. Kimse görünmüyordu ortalıkta. Biraz sonra anladım ki Hacı Hasan evde yalnız oturuyor, karısı Fatma hanım, Bursada öbür oğullarının yanına gitmiş.

Beni, bir sandalyeye buyur etti Hacı Hasan. Kendisi de geçti karşıma oturdu. Yerde kilimler vardı. Köşede bir divan, üzerine Silirt battaniyesi örtülmüş, öbür duvarın dibine bir kaç minder atılmış, duvarlarda Kâbe resimleri, âyetler, pencere önündeki küçük masanın üzerinde de bir kaç bardak, bir iki hediye eşyası; kapının hemen yanında da bir dolap.

«Hay Allah! Demek beni görmek için zahmet ettin buralara!» Ak sakallı koca Hasan'ın yüzüne bir sevinç gülmesi yayıldı. İnanamıyordu bir türlü.

— Ne işler geldi bu senin küçük oğlanın başına, dedim.

— Sorma, dedi, Hakkıya nasıl böyle bir zulüm oldu, anlıyamadık gitti.

— Sen de bir evlât yetiştirmişsin ki, bir yetiştirmişsin.

— Böyle değildi buralarda canım. Ağız var, dil yoktu. Etiliye sütlüye karışmaz, dersine bakardı. İyi okurdu; yoksa bizim gücümüz nereden yetsin tâ Almanyalara gönderip okutmaya..

— Nasıl oldu bu iş?

— Hangi iş?

— Yani Almanyada okuması. Burs filân mı kazandı?

— Yok canım. Baktım öbürlerini okutamadım, bu okuyor, çok da hevesli, tuttuk liseyi okusun diye Erzincana gönderdik. Birincilikle bitirdi. Eh artık yeter dedik. Ben okuyacağım diye direkt. İmtihanalara girip çıktı. Karışmadım tabii. Baktım bir gün evin içinde fırtınıyor. Hak sızlık yapmışlar, puanı tuttuğu halde fakülteye almanmışlar. Derdinden ölecek. Derken, bir tanıdık üstegmen vardı o zamanlar, Hakkının okuma hevesini de bildirdi, dedi ki bana, «Hacı dayı, bunu Almanyaya kardeşlerinin yanına göndersenel»

— Sen de gönderdin.

— Evet. Oğlanlardan üçü işçi olarak Almanyaya gitmişlerdi. Onlara yazdım. Kardeşinizi aldırın dedim. Birlik olalım da bu çocuğu okutalım dedim. Biletini gönderdiler. Böyle oldu bu iş.

(1)

— Kaç çocuğun var Hacı Hasan?

— Yedi oğlum var.

— Kız?

— Kız yok.

— Öbürleri ne yapıyorlar?

— Kendilerini kurtardılar sayılır. Seyfettin, Arif, Celâl Almanyada. Mehmet, Mustafa-kemalpaşada vaiz. Öbürleri Bursada. İnşaat işleri yapıyorlar.

«SİZ

KARANLIKTASINIZ!»

— Hakkıyı vatandaşlıktan çıkardılar, ne dedi ağabeyleri?

— Celâl mektup yazıyor Almanyadan. Baba, diyor, «Hakkı bizim nasihat etmemize kıyıyor, siz anlıyamazsınız bu olup bitenleri, karanlıkta kalmışsınız, perdenin arkasını göremezsiniz diye bize çıkışıyor.»

— Ya sen ne diyorsun Hacı Hasan?

— Oğluma ve bana zulüm geliyor bu işler.

— Bilmeden ters bir şey yazmadın ya?

— Kardeşinizi yalnız komanın diye yazdım öbürlerine. Bir öğrenin işin aslını faslını dedim. Siyaset işleri böyledir, erken başlamasaydın iyi olurdu diye yazdım.

— Siyaset işlerinden haberin var mı senin Hacı Hasan?

— Onlar okuyup öğreniyorlar. Ben yaşayıp öğrendim oğlum.

— Bana biraz hayatını anlatır mısın?

BİR KÖYLÜNÜN ROMANI

Çocuklar gibi, sevinerek güldü. «Oooo.. dedi, roman gibidir benim başımdan geçenler, bitmez».

— Olsun, sen anlat biraz, dedim. Yabancı bir dille bir şeyler mırıldandı kendi kendine. Şaşırdım. Rusçaya benziyordu bu. Anlatmaya başlayacağı tarihi Rus ça mırıldanıp, Türkçesini bulmaya çalışıyordu.

«Demek ki 1317 oluyor dedi, O'ın Alisinos köyünde doğmuşum.»

— Peki Rusçayı nasıl biliyorsun bu kadar iyi?

— Seferberlikte Ruslar bizi toplayıp Rusyaya götürdüler. On dört yıl kaldım orada. İhtilâlde oradaydım.

— Yaman bir ihtiyarsın sen Hacı Hasan, şimdi artık hikâyeni dinlememek olmaz, dedim.

— Kal öyleyse bu gece, dedi.

— Sen anlatmaya başla hele bakalım, dedim.

Anlattı.

İşte size, köylülerden bir köylünün hayat hikâyesi..

Yarın:

Hakkı Keskin'in babası hayatını anlatıyor

Hacı Hasan'ın 7. oğlu

(Baştarafı 1'inci Sayfada)
lizmaya karşı çıkıyordu. Hep ya-
sadık bunları. Ayrılık gayrihik
yok dediler, beni de cepheye
sürdüler iç savaşta, beyazlara
karşı.»

«Dedim ya, romandır benim
başından geçenler. Kazakların
eline esir düştüm. Bu sefer onlar
beni sürdüler Kızılların üzerine.
Kimin ne yaptığı belli olmuyor.
İki buçuk sene kan götürdü Rus-
yayı. Oradaydım ben. Eşitlik,
kardeşlik peşinde koşarken kan
bastı ortalığı.»

HACI HASANLA KONUŞUYORUZ

— Onun için mi korkuyorsun
şimdi oğlun da eşitlik istiyor, ezil-
lenlerin hakkını istiyor diye?

— Onun için korkmuyorum
bak. Elbette çok sıkıntı çektiğ
biz, o da bizim aramızda yaşad,
gördü. Bir şey dediğim yok, za-
yıflara arka çıksın. Ama kor-
kum, erken daha, ezilverirler oğ-
lunu diye.

— Ama oğlun yalnız değil ki
Hacı Hasan. Kıyamet kopuyor
bak. Gazeteler, profesörler, öğren-
ciler, işçiler oğlunu tutuyorlar.
Kolay ezilemiyor artık zamanı-
mızda insanlar ve fikirler. Sa-
hip çıkarlar var.

— Babayım ben. Yaşam yet-
miş gelmiş. Çok şev görün ge-
çirmişim. Korkmadım desem
yalan. Sağ olsunlar, sahlıp çıkı-
yorlar ama, körpe fidanı ezmek
kolaydır. Yazdım bunu Hakkıya.
— Ne cevap verdi?

— İşte burada mektubu bak.
Oku.

HAKKI KESKİN'İN MEKTUBU

«... Babacığım, sormak isterim
size, niçin bana vatandaşlık hak-
kını kaybettiren sebepleri anla-
yamıyorsunuz?.. Sizlere açıkça
yazmadım mı ki, günümüzde,
Türkiye'de bir ezen, hak yiyen,
sömüren ve holluk içinde yaşa-
yan bir azınlıkla; ezilen, hakkı
yenen, sömürüldüğünün farkında
bile olmayan ve sefil bir yasayı-
şı kader meselesi olarak sören
ve halkımızın büyük çoğunluğ-
nu meydana getiren koskoca bir
halk yığını var. Tek soru vardır
bu durumda. Hangi tarafta yer
almam. Halkıma yararlı olmamı
istiyorsanız, ezilen fakara ha-
yata terk edilmişlerin yanında ol-
mamı istiyorsanız, o zaman yap-
tığım çalışmalarını takdirle karşı-
lamak zorundasınız. Yok, bırak
ezilenden bize ne, biz kendi pa-
çamızı kurtaralım diyorsanız;
yani hak yiyenden, sömürenler-
den vana olmamı istiyorsanız, bu
nu bana açıkça belirtin, ben de
anlayayım ne istediğinizi. O za-
man daha fazla yazmamıza da
gerekçe yok. Ve o zaman sizler
de sevgili annem, değerli babam
ve ağabeylerim, oğulluğunuzdan
ve kardeşliğinizden çıkarın: unu-
tu o zaman Hakkı isminde bir
oğlunuzun olduğunu!»

— Acı yazmış. Hacı Hasan!
Susuyor bir süre ak sakallı
Hacı Hasan. Dısarıya, kırık ay-
dınlıkta sicim gibi yağın yağ-
mura bakıyor.

— Ee anlat şu senin hikâyesinin
devamını diyorum.

1339 MARTI : TRABZON

Yine Rusça bir şeyler mırıl-
danıyor ve farkediyorum, eskiyi
hatırlamaya çalışırken Rusça dü-
şünüyorum ekinde olmaksızın

«1339 Mart'ında Trabzon'da
memlekete kavuştum. 23 yaşın-
daydım. Memlekete sağ salım
kavuşursam 2,5 yıl askerlik ya-
pacağım diye yemin etmiştim
kendini kendime. Erzurum'a gittim
asker olarak. Şeyh Saif isyanın-
da Dersim'de çarpıştık. 1342'de
terhis oldum. Kardeşim Halil İb-
rahim Samsundaydı. Tütün işin-
de çalışmağa Samsun'a gittim.
Bafra yolunda Karagöl derler bir
köy vardı, Rumlar çekildikten
sonra, orada bir iki yüz dönüm
arazide tütüncülük yaptık. Bu
arada Of'ta bir sel felâketi ol-
muş ve ben oraya gidip gel-
miştim. Çocukların anasıyla ev-
lenip onu da Samsun'a getirdim.
11 yıl kaldık Samsun'da Celâl ve
İsmet burada doğdular.»

«Derken bir haber geldi. Of
felâketzedelerine Trabzon Maç-
ka kazasının Hamsi köyünde is-
kân veriyorlarmış. Baba yurdu-
du dedik, akrabalar da oraday-
dı, kalkıp göçtüğ Hamsi köyüne.
Arif, Seyfettin, Hilmi, Mehmet ve
Hakkı burada doğdular. Hamsi
köyde dokuz sene kaldık. Bu ar-
da öğrendik ki Revan muhacirle-
ri Kars'a göçmüşler, Bayburt'un
Gelenerek köyünde verimli top-
raklar boş kalmış. Haydi baka-
lum oraya göçtük.»

DURMAKSIZIN GÖÇ..

— Durmuyorsun bir yerde Ha-
cı Hasan?

— Durmayışımız, geçim olmayı-
şından. Hep ümitle bir yerden
öbürüne gidiyoruz ki, belki ora-
da karnumuz doyar, durumumuz
düzeltir. Aile kalabalık, kolay de-
ğil.

— Evet, Bayburt'a göçtünüz..

— Göçtük. Toprak fena değildi
ama, ahali ile bağdaşamadık.
Muhacirliğin zor tarafı bu. Ya-
bancılıktan kurtulamıyorsun. Bir
buçuk yıl kalabildik Gelenerek'te.
200 dönüm kadar yer almış-
tım, verimiyle güç geçiniyorduk.
Nereye gidelim diye düşünmeğe
başladım.

— Şehire gitmek aklına gelmi-
yor.

— Biz perverde olmuşuz bir
kere köy yaşayışına. Kasaba ür-
küntü veriyor. Derken efendim,
duyduk ki hükümet Tercan'da
uzun taksitle ucuz toprak ver-
yor. Kalktık, Sarıkaya köyüne
göçtük. Tevzi komisyonu, horç-
landırarak bize 86 dönüm toprak

verdi. 25 yıl müddetle. 15-18 yıl
orada kaldık. Çocuklar iyice bü-
yüdüler. Askerliklerini yaptılar,
evlendiler. Baktım daha iyi ya-
şanır yerlere doğru bir beves
var içlerinde. Topraktan kaçı-
yorlar, rezillik ve edyetten baş-
ka bir şey vermiyor toprak, kim
seye yetmiyor; Mercan'a göçelim
bari dedim. Mercan kasaba sa-
yılır. Yol üstü, kalabalık, iyi
kötü imar görmüş. 5-10 dönüm
toprağımı becayiş yapıp, Mer-
can'da kendimize bir yer edindik.
Bu evi yaptık. Son durak bura-
sı.

SON DURAK

— İyice kocatmış seni bu göç-
be hayat Hacı Hasan.

— Son durak dedim ya, değil.
Yakında burayı da satıp savıp,
Bursa'ya göçeceğiz. Çocuklar Al-
manya'da çalışıp biraz sermaye
yaptılar, Bursada küçük bir inşaa-
at şirketi kurdular, işleri fena
sayılmaz. Biz de ahir ömrümüz-
de orala günlerimizi dolduraca-
ğız.

— Yoksa Hacı Hasan, Hakkı,
hakkı mı? Bu kadar sıkıntı çek-
mişsin ama, şimdi tam rahata
kavuşacağın sırada densizlik çı-
karmaman sırası mı diye, kızıyor
musun oğluna?

Ak sakallı ihtiyar, tatlı tatlı gü-
lüp susuyor. Şaka yollu sordu-
ğum soruyu kendim de ciddiye
almıyorum. Bütün ömrü, bir göç-
men kuş gibi oradan oraya göç-
mekle geçmiş bu ihtiyar. Kendini
başka bir sınıftan sayabilir mi?

Oysa Hakkı'nın mektubu, bir
ateş gibi parmak uçlarını yakı-
yor:

«... Önkü ben sarımsak ve so-
ta değişmeyecek bir bilinçlik
ve inançla bu iki cepheden hi-
rinde yerim aldım baba. Benim
yerim, icinden geldiğim exilente-
rin, hakkı çığnenenlerin ve eği-
tilmedikleri için bunun farkında
bile olmayanların yanındadır ve
de kalacaktır.»

Yarın:

Hacı Hasan oğlunu
savunamıyordu..

ANLIYANLAR, ANLIYAMAYANLAR — Hakkı Keskin, vatandaşlıktan çıkarılma sebeplerini yabancılara bile anlatabiliyordu. Fakat babası ve kardeşleri anhyamıyorlardı bu sebepleri...

“Benim oğlumdan asla şüphem yok,,

SADUN TANJU

— Oğlunun sana utanç verecek bir suçu olduğuna inanıyor musun Hacı Hasan, dedim.

— Bu iş başımıza gelince Almanyadaki ağabeyi Celâl'e yazdım, bir öğren bakalım şu meseleyi dedim.

— Ne yazdı sana?

— Celâl diyor ki: Baba bizim aklımızı fikrimizi beğenmiyor. Siz karanlıktasınız, bu işleri anlamaya bilginiz kâfi değil diyor.

— Sen ne diyorsun Hacı Hasan?

— Şaka değil koskoca hükümetle uğraşmak. Zamanı değil.

— Oldu mu ya Hacı Hasan? Hem diyorsun hep bir olduk, içimizden sadece Hakkıyı okuttuk. Hem de şimdi bir olmuşsunuz, bu işleri Hakkıdan daha iyi biliriz diyorsunuz.

— Benimki oaba korkusu Cahil kaldık ama çok şey gördük, dünyanın her halini öğrendik.

— Hakkı yazmadı mı sana, vatandaşlıktan niye attıklarını?

— Yazdı işte mektubu.

Hakkının oabasına gönderdiği en son mektuptu bu

«... Bu söylediklerimin dışında size sakladığım bir tek gizlilik dahi yoktur. Sağcı gazetelerin yazdığı gibi, yok efendim düşman ülkelerle ilişkimiz varmış,

(Arkası Sa 7 Sü. 7'de)

HACI
HASAN'IN
YEDİNCİ
OĞLU

(3)

Hacı Hasan'ın yedinci (3)

(Baştarafı 1'inci Sayfada)
memleket için zararlı çalışmalarımız varmış lâfları, karşı tarafın benim gibi devrimcilere karşı ötedenberi kullandığı sindirici ve yıldırıcı bir iğrenç silâhtan başka bir şey değildir. Bu çalışmalarımızdan zarar göreceğini ve görmekte olduğunu bilen sömürücüler, bunu, memleket için zararlı gibi göstermek zorundalar. Başka ne diyerek bana ve benim gibilere karşı koyacaklar ki?

Allah adına vemin ederim ki, gerçek budur. Vatandaşlıktan çıkarılmama sebep, halkıma yararlı olmak için var gücümle didindiğim, çalıştığım gibi kutsal bir görevin suç olarak halkımıza göstermesidir.»

— Bak, vemin de etmiş sana Hacı Hasan?

— Benim oğlumdan şüphem yok. Ama başımızdaki büyüklere neden karşı çıkıp başına iş açıyor. Bitirsin okumasını, gelsin, ekmeğini kazansın, siyasete girecekse burada gırsın. Yani erken.

Oğlunun anlatmak istediği şeyi Hacı Hasan'ın anlayabilmesi mümkün değildi. Bir iki deneme yaptım ve sınıf meselesini, sömürülmeye dayalı çıkarıcı düzen meselesini, bütün hayatı büyük bir ezilmişlik içinde geçmiş bu ihtiyara anlatma güçlüğünü bir kez daha gördüm. Oğlunu seviyor fakat savunamıyordu.

— Niye kıyametli koparmadın Hacı Hasan. Benim oğlum vatan haini değildir, benim oğlum vatandaşlığa layık bir oğuldur demedin?

— Ellimizden ne gelir, sesimiz ki kim duyabilir? Ben bir köylüyüm, kime başvuracağımı bile bilemem.

— Bir de sebep uydurdular, askerlikten kaçıyor dediler, kanna dokunmadı mı?

— Altı oğlum kaçmamış askerlikten de o mu kaçacak?

— İyi va işte, bunu söyleseydin.

— İsmail var bizim burada, Cumhuriyet'e abonedir, o dedi ki bana, Hakkıyı kurtaracaklar dedi.

— Sizin alle seçimlerde oyunu kime verir Hacı Hasan?

— Adalet Partisine veririz.

— Adalet var mı uğradığın bu haksızlıkta Hacı Hasan? Ne yapacaksın bundan sonra?

— Bakalım Cenabı Allah ne gösterir.

BİR BAKANLA KONUŞMA

Dönüşte, Erzurumdan uçakla Ankara'ya doğru gelirken, Hakkı Keskin'in kararnameyi altında imzası olan bir Bakanla beraber dik, Başbakan Demirel'le beraber o bölgede yürüttükleri bir siyasal propaganda kampanyasından dönüyordu. Halkın sınımsız sevgi ve alakası heyecanlandırmıştı Bakanı! Gerçek halkçı partili biziz diyordu.

— Sizin köylü çocuğu Başbakanınızın şu köylü çocuğu Hakkı Keskin'e yaptığı nedir, dedim.

— Ne yapmış?

— Daha doğrusu hepiniz birlik olmuşsunuz, güçlükle yetişen bir fidanı koparıp atmaktasınız.

— Kardeşim, bir liste getiriyorlar önüne devletin teşkilâtı var, sorumlu memurları var, bu kişiler vatandaşlık haklarını kaybetmişlerdir filânca filân kanunlara ve maddelere göre deniliyor; bizimkisi formaliteden ibaret.

— Yani getirdiler önünde, im zayı bastınız.

— Bir haksızlık varsa, vatandaşın başvurabileceği yerler var, kanun var, merci var, değil mi?

— Önemli olan haksızlığın yapılmamasına dikkat etmek değil mi? Tamiri mümkün diye, iyi yetişmiş bir vatandaşın vatandaşlıktan çıkarılmasında titizlik göstermemek, değer hükümlerini ve halk psikolojisini bozmaz mı?

— Binlerce iş arasında sözünü ettiğiniz titizliği göstermek çok zor.

— Titiz davranmazsanız ve hükümet kararlarını bile denetleme görevine sahip üst kurullar sizi kamu oyuna bu niteliğinizle tanıtıcı kararlar verirlerse, zarara uğramaz mısınız?

— Hayır. Halk inanıyor bize. Hiç etkisi olmuyor yanlışlarımızın. Biz hatâlı işek işte Danıştay, işte Anayasa Mahkemesi diyoruz, yol açık.

— Sonradan düzeltilmesi haksızlığı affettirir mi?

— Hafifletir. İyi niyetin esas olduğu meydanda.

Ve korkmuyor tabii köylü Başbakan, onun Bakanları ve hükümeti haksızlıktan. Tepki, hiç bir zaman, onu bir daha böyle davranmaktan çekindirecek ölçüde güçlü olmuyor. Gösterilen tepkiler, toplumun geniş katında yayılmıyor, derin iz bırakmıyor. Demokrasi çoğunluk rejimi; ve köylü Başbakan öğrenmiş, oğluna böylesine haksız muamele ettiği halde Erzincan'ın Mercan köyünde oturan Hacı Hasan'ın kendisinden soğumadığını. Onu sıcak tutacak sihirleri öğrenmiş. Ne sihirdir ne keramet, köyden çıkıp azınlık çıkarlarından yana olmaktır marifet!

Hakkı Keskin çözmüş bu sırrı. Tâ Almanyadan babasına yazıyor:

«Babacığım sormak isterim size, niçin bana vatandaşlık hakkımı kaybettiren sebepleri anlatmıyorsunuz? Niçin böyle bir kararı alan iktidarı göremiyorsunuz?»

Nereden görsün Hacı Hasan? Biz demokrasiyi, bunca yıldır, ufuk açıcı, gerçekleri öğretici bir araç değil, tersine, kimseye sezdirmeden göz bağlayıcı niteliği ile kullanmışız. Görülüyor ki gizli bağlar ..

(SON)

Türk vatandaşlığından çıkarılan Hakkı Keskin için yapılan protesto mitingine katılanlar dikenli tel örgüler ardındaki Konsoloslüğümüzün önünde görülüyor.

Arkasından binlerce ağız Hakkı, Hakkı diye bağurmaya başladı. Birden Hakkı'yı gördük. Dört gündür beri açlık grevinde olan Berlin Hür Üniversite si Siyasal Bilgiler Fakültesi son sömestr öğrencisi Hakkı Keskin omuzlardaydı. Yorgundu. Mecalsizdi. Sarışın yüzlü, ağız lıktan biraz daha sararmıştı.

Bozuk düzeni elestirdi. Avrupa'da okuyan Türk öğrencilerine yapılan baskıları anlattı. Vatan daşlığının kaldırılmasından duyduğu üzüntüyü belirtti. Daha sonra:

«... İşçi kardeşlerim, öğrenci kardeşlerim; Beni lütfen omuzlarınızdan indiriniz. Ben omuzlar üzerinde dolaşmak istemem, hakları çiynenenlerin, emekleri sömürülenlerin yanında, onlarla birlikte, onlarla omuz omuza olmak isterim...» dedi...

Neydi bu gürültü patırtının aslı astarı? Herkesin ağzında duyduğum, Berlin Hür üniversitesinin çok başarılı ve gözde öğrencisi Hakkı Keskin'in vatandaşlıkta çıkarılmasına kadar varan bu itiş kakışın altında ne vardı?

Bunu öğrenmek istedik...

YARIN:

**ATÖF Komünist
Ülkelerden para
alıyor mu?**